

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org



Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

2. tromesečje
2014.



II tromesečje

05.04.2014.

U EVROPI ADVENTISTI TRAŽE OD NEDELJNE ALIJANSE DA NE SPROVODI DISKRIMINACIJU

Alijansa koja zagovara ravnotežu u radnom životu i društvenu koheziju u Evropi kritikovana je zbog poziva na neradne nedelje na jednoj konferenciji u Briselu u Belgiji, tokom meseca januara.

Evropska nedeljna alijansa, koalicija nacionalnih Nedeljnih alijansi, trgovinskih sindikata, građanskih društvenih organizacija i verskih zajednica, organizovana 2011. godine, stiče određeni značaj u Evropskom parlamentu, ali nastavlja da zabrinjava predstavnike za versku slobodu.

Na Drugoj konferenciji o neradnoj nedelji i pristojnom radu, alijansa je pokrenula zavet ciljajući sadašnje i buduće članove Evropskog parlamenta, tražeći od tvoraca zakona da zagovaraju zakon koji »poštuje« nedelju kao »dan odmora« i garantuje poštene radne sate.

»Neradna nedelja i poštene radni sati su od ključne važnosti za građane i radnike širom evrope,« piše u dokumentu kojeg je delila alijansa, dodajući da produžavanje radnih sati na »kasno uveče, noću, za vreme praznika i nedeljom« je opasno po zdravlje, bezbednost i porodični i lični život zaposlenih.

Alijansa takođe tvrdi da duža radna sedmica sa manjim brojem praznika nije odgovor na ukorenjene evropske finansijske probleme - umesto toga, to izaziva stvaranje poslova i konkurenciju.

»U konkurenciji je potrebna inovativnost, inovativnosti je potrebna kreativnost a kreativnosti je potrebna rekreacija,« tvrdi dokument.

Ostavljajući sa strane ekonomske argumente, verske manjine u Evropi - među njima muslimani, Jevreji i adventisti - brinu se da bi takav predlog mogao da ugrozi slobodno izražavanje religioznih verovanja, bez obzira na naizgled dobronamerne ciljeve smanjivanja stresa i preteranog rada.

»Milioni evropskih građana pripadaju verskim manjinama i mogli bi da budu ugroženi težnjama Evropske nedeljne alijanse,« kaže Liviju Olteanu, sekretar za odnose s javnoću i versku slobodu za Adventističku crkvu u Inter-evropskom odeljenju (EUD).

U novinskom članku od 21. januara, Inter-evropsko odeljenje je pohvalilo stav Hanua Takule, finskog člana Evropskog parlamenta, koji je govorio protiv neradnih nedelja.

»Zakon nikada ne sme da sprovodi diskriminaciju na verskoj osnovi. Zakon koji postavlja nedelju kao univerzalni neradni dan učinio bi upravo to,« rekao je Takula nedavno u jednoj novinskoj izjavi.

»Sloboda religije je suštinska evropska vrednost. Evropska unija mora svima da garantuje jednaka prava i slobodu da svetkuju dan odmora po svom ubeđenju,« dodao je on.

Džon Grac, sekretar za odnose s javnoću i versku slobodu pri Generalnoj konferenciji, kaže da je zadovoljan što su Takula i drugi članovi Parlamenta zauzeli jasan stav protiv neradne nedelje.

»Ohrabrujemo sve zakonotvorce u Evropi da štite prava svih pripadnika vera, uključujući i one koji ne svetkuju nedelju kao dan odmora,« rekao je Grac.

Adventisti u Evropi su dovodili u pitanje uticaj neradnih nedelja još od kada je organizovana Evropska nedeljna alijansa.

Godine 2011, Rafat Kamal, sekretar za odnose s javnoću i versku slobodu u Trans-evropskom odeljenju, rekao je da Adventisti »podržavaju zapažanje da je ljudima potreban dan odmora da bi postigli ravnotežu u radnom životu,« ali »istovremeno, želimo da budemo sigurni da će biti poštovani oni koji ne svetkuju nedelju kao određeni verski dan odmora.«

Sada Olteanu direktno poziva članove Evropskog parlamenta » da se ne mešaju u poslove koji su povezani s verskom slobodom i slobodom savesti, predlažući ili prihvatajući zakone koji utiču na versku slobodu verskih manjina.«

Olteanu je ohrabrio članove Adventističke crkve u Evropi da se mole za navedenu situaciju. »Trebalo da posvetimo sebe sa mudrošću, ravnotežom i pozitivnim stavovima da budemo ambasadori slobode, nade i mira, voleći druge ali tražeći uvek načine za predstavljanje i odbranu verske slobode za sve ljude.«

12.04.2014.

SNAGA DA POSLUŠAMO

»Jer je Bog što čini u vama da hoćete i da učinite kao što mu je ugodno!« (Filibljanima 2,13)

Blagodati Božja u Hristu Isusu je temelj hrišćanske nade i ta blagodati će se iskazivati poslušnošću. (GC 256)

Hristos je Otkupitelj pun saučešća i sažaljenja. Njegovom snagom, koja ih podržava, ljudi i žene postaju dovoljno snažni da se odupru iskušenju. Kada osvedočeni grešnik sagleda svoj greh, ovaj mu postaje beskrajno grešan... On uviđa da mora da savlada svoje mane, da svoje prohteve i strasti potčini Božjoj volji... Pokajavši se zbog svog prestupanja Božjeg zakona, on se iskreno trudi da savlada greh. Trudi se da pokaže silu Hristove blagodati i dolazi u neposredni dodir sa Spasiteljem. Hristos mu je stalno pred očima. Moleći se, verujući, primajući blagoslove koji su mu neophodni, sve se više približava merilima koja mu je Bog postavio.

Novo vrline se javljaju u njegovom karakteru dok se odriče sebe i podiže svoj krst, idući za Hristom kuda god ga On vodi. On ljubi Gospoda Isusa svim svojim srcem, i Hristos postaje njegova mudrost, njegova pravednost, njegovo posvećenje, i njegovo otkupljenje...

Čudotvorna sila Hristove blagodati otkriva se stvaranjem novog srca u čoveku, uzvišenijeg života, svetijeg oduševljenja. Bog kaže: »I daću vam novo srce!« (Jezekilj 36,26) Zar nije upravo to, obnovenje

čoveka, najveće čudo koje se može učiniti? Šta sve ljudsko oruđe ne bi moglo da ostvari kada se verom uhvati za božansku snagu? (9T 151. 152)

Ljudski napori bez božanske sile ništa ne mogu postići; ali, bez ljudskog nastojanja ni božanski napor kod mnogih nema uspeha. Da bi božanska blagodat postala naša, mi moramo učiniti svoj deo. Njegova blagodat treba da deluje u nama da hoćemo i da učinimo, ali nikada kao zamena za naš napor... Oni koji hode putem poslušnosti suočće se s mnogim preprekama. Snažni, potajni uticaji možda ih vezuju uz svet; međutim, Gospod je u stanju da onemogući svaku silu koja želi da porazi Njegove izabrane; Njegovom snagom oni mogu da savladaju svako iskušenje, da pobeđe svaku teškoću. (PK 487)

19.04.2014.

PROTIVITE SE SOTONI

»Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečjega; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.« (1. Korinćanima 10,13)

Hoće li se čovek uhvatiti za božansku silu i odlučno i istrajno se usprotiviti Sotoni, kao što mu je Hristos pružio primer kada se sukobio s neprijateljem u pustinji kušanja? Bog ne može da izbavi čoveka protiv njegove volje, da ga uprkos njegovoj volji istrgne iz zamki Sotoninih smicalica. Čovek mora da deluje svojom ljudskom snagom, uz pomoć Hristove božanske sile, da bi se odupro i pobeđio po svaku cenu. Ukratko, čovek mora da pobeđi onako kako je Hristos pobeđio. I tada, pobedom koju je imao prednost da postigne u Isusovo svemoguće ime, može da postane naslednik Božji i sunaslednik sa Isusom Hristom. To se ne bi moglo dogoditi kada bi Hristos sam obavio celokupno delo pobeđe. Čovek mora da obavi svoj deo; on mora i sam da postane pobeđnik snagom i blagodaću koje će dobiti od Hrista. Čovek mora da postane Hristov saradnik u delu pobeđe! (4T 32. 33)

Žrtve loših navika moraju shvatiti potrebu da se sami potruže da sebi pomognu. Drugi mogu preduzimati najozbiljnije napore da ih podignu, Božja blagodat može biti obilno i besplatno ponuđena, Hristos može da ih zastupa, Njegovi anđeli mogu da im služe, ali sve će to biti uzalud ukoliko oni sami ne ustanu u ne počnu da vode bitku za svoje izbavljenje...

Oni koji se oslone na Hrista ne treba da robuju bilo kojoj nasleđenoj ili stečenoj navici ili sklonosti. Umesto da budu vezani ropskim lancima za svoju nižu prirodu, oni treba da vladaju svakim prohtevom ili strašću. Bog nas nije ostavio da se borimo protiv zla svojom ograničenom snagom. Bez obzira kakve bile naše nasleđene ili stečene sklonosti prema zlu, mi možemo pobediti silom koju će nam On spremno dati. (MH 174-176)

Ni najsnažnije iskušenje ne može biti izgovor za greh. Koliko god veliki bio pritisak kojemu je duša izložena, prestup je vaše delo. Nijedna zemaljska ili paklena sila nema vlasti da ikoga natera da učini zlo. Sotona nas napada tamo gde smo slabi, ali mi ne moramo biti pobeđeni. Koliko god surov ili neočekivan bio napad, Bog nam je pripremio pomoć, i u Njegovoj snazi mi možemo pobediti. (PP 421)

26.04.2014.

VLADANJE SOBOM

»Bolji je spor na gnev nego junak. I gospodar od svoga srca bolji je nego onaj koji uzme grad.« (Priče 16,32)

Najočigledniji dokaz hrišćanske plemenitosti je vladanje sobom. Onaj koji može da ostane miran usled oluje pogrda, zaista spada u red Božjih heroja. Vladati svojim duhom znači disciplinovati samoga sebe; to znači odupreti se zlu; to znači uskladiti s velikim Božjim merilom pravednosti svaku svoju reč i svako svoje delo. Onaj koji je uspeo da disciplinuje svoj duh, uzdignuće se iznad svih omalovažavanja, ponižavanja i neprilika kojima je izložen u svakodnevnom životu, i one će prestati da navlače senku na njegov duh.

Božja je namera da dostojanstvena sila posvećenog razuma, kojim upravlja božanska blagodat, dobije prevlast u životu ljudskih

bića. Onaj koji je savladao svoj duh ima tu silu na raspolaganju. (MYP 134)

Telo je najvažnija sredina u kojoj se um i duša osposobljavaju za izgradnju karaktera. Upravo zato neprijatelj duša pokušava da svojim usmerenim iskušenjima oslabi i unizi fizičke snage... Telo mora da se stavi pod vlast viših sila čovekovog bića. Volja mora da ovlada strastima, a ona sama mora da se pokori Bogu... Intelektualna snaga, fizička izdržljivost i dužina života zavise od nepromenljivih zakona. Poštujući te zakone, čovek može da savlada sebe, da pobedi svoje sklonosti, da nadvlada »poglavarstva i vlasti i upravitelje tame ovoga sveta« i da se suoči s »duhovima pakosti ispod neba« (Efescima 6,12)...

I današnji mladi mogu da dobiju duha kojim je Danilo bio nadahnut; oni mogu da crpe sa istog izvora snage, da imaju istu moć samosavlađivanja, da pokazuju istu blagodat u svom životu, čak i u isto tako nepovoljnim okolnostima. Iako su okruženi iskušenjima što ih navode na popuštanje grešnim sklonostima, posebno u našim velikim gradovima gde je svaki oblik čulnog zadovoljavanja lako dostupan i deluje primamljivo, ipak, uz pomoć božanske blagodati, njihova odluka da proslave Boga treba da ostane čvrsta. Strogom odlučnošću i budnom pažnjom mogu se odupreti svakom iskušenju koje napada dušu.« (PK 488-490)

03.05.2014.

DA BI SE DISCIPLINOVAO UM

»Bogatstvo i slava od tebe je; i ti vladaš svim, i u tvojoj je ruci moć i sila, i u tvojoj je ruci uzvisiti i ukrepiti sve.« (1. Dnevnika 29,12)

Um je tako načinjen da mora biti u vlasti ili dobra ili zla. Ako se spusti na nizak nivo, obično je to otuda što mu je bilo dozvoljeno da se bavi prizemnim temama... Čovek ima moć da podešava delatnosti uma i da njima upravlja, da usmerava tokove svojih misli. Međutim, sve to iziskuje veći napor od onoga koji možemo uložiti svojom snagom. Mi moramo svoj um osloniti na Boga ukoliko želimo da imamo prave misli i odgovarajuće teme za razmišljanje.

Nema mnogo onih koji shvataju da je naša dužnost da vladamo svojim mislima i maštom. Vrlo je teško naterati nedisciplinovani um da se bavi korisnim predmetima. Međutim, ukoliko misli nisu pravilno usmerene, religija ne može da cveta u duši. Um mora biti prezaudet svetim i večnim temama, jer će se inače sigurno baviti tričavim i površnim mislima. I intelektualne i moralne snage se moraju disciplinovati, a one će se ojačati i popraviti vežbanjem.

Da bismo pravilno shvatili ovaj predmet, moramo se podsetiti da su naša srca po svojoj prirodi zla i da mi sami po sebi nismo u stanju da krenemo u pravom smeru. Jedino kada se Božja blagodat sjedini s najozbiljnijim naporima s naše strane, mi možemo postići pobjedu...

Intelekt, isto kao i srce, mora se posvetiti Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama...

Traženje zadovoljstva, lakoumnost i mentalna i moralna razuzdanost preplavljaju svet svojim uticajem koji slabi moral. Svaki hrišćanin treba da se trudi da suzbije plimu zla, da izbavi naše mlade od uticaja koji će ih povesti u propast. Neka nam Bog pomogne da prokrčimo svoj put nasuprot opštoj struji! (R&H, 4. januar 1881)

Bez sile Božje blagodati i Njegovog Duha mi ne možemo dostići visoka merila koja je On stavio pred nas. Postoji božanska izvrsnost karaktera koju bi trebalo da postignemo i ako budemo nastojali da ispunimo merila Neba, božanske pobude će nas podsticati da idemo dalje, um će postati uravnotežen, a nemira duše će nestati kada budemo stekli mir u Hristu. (KH 85)

10.05.2014.

DOVOLJNA ZA SVE

»Ti, dakle, sine moj, jačaj u blagodati Hrista Isusa.« (2. Timotiju 2,1)

Pouke, sadržane u rečima koje je Pavle uputio Timotiju, od najveće su važnosti i za nas danas. Pavle traži od njega »da bude jak« – u svojoj mudrosti? – Ne! već u »blagodati Hrista Isusa«. Onaj koji želi da bude sledbenik Isusa Hrista ne sme da se oslanja na sopstvene sposobnosti, ili da ima poverenja u sebe. U oba slučaja bi zakržljao u

svojim verskim naporima, izbegavao bi odgovornosti i ostao nekorištan u Božjem delu... Ukoliko hrišćanin bude svestan svoje slabosti i svoje nesposobnosti, ukoliko se bude oslonio na Boga, ustanoviće da mu je Božja blagodat dovoljna za svaku potrebu.

Hristov vojnik mora da se suoči s mnogim oblicima iskušenja, da im se odupre i da ih pobedi. Što je sukob žešći, biće veći i dotok blagodati da zadovolji potrebe duše... Istinski hrišćanin će saznati šta znači prolaziti kroz surove sukobe i teška iskustva; međutim, on će stalno rasti u Hristovoj blagodati i tako se osposobljavati za suočavanje s neprijateljem svoje duše... Ponekad će mrak pritiskati njegovu dušu, ali će ga obasjati i istinska svetlost, svetli zraci Sunca pravednosti, i raspršiti tamu; ... uz pomoć Hristove blagodati on će biti osposobljen da verno svedoči o onome što je čuo od nadahnutog Božjeg vesnika... Prenoseći tako istinu drugima, radnik za Gospoda stićaće jasniji uvid u obilne blagoslove pripremljene svima, u obilje Hristove blagodati za svaki trenutak sukoba, tuge i nevolje. Preko tajanstvenog plana otkupljenja obezbeđena je Božja blagodat, tako da nesavršeno delo ljudskog oruđa može biti prihvaćeno u ime Isusa Hrista, našeg Zastupnika.

Čovek ima malo snage i može u najboljem slučaju da obavi samo neznatno delo... Bog je svemoguć, i u svakom trenutku kada nam božanska pomoć bude potrebna i kada je iskreno zatražimo, ona će nam biti pružena. Bog nam je dao svoju reč da će nam Njegova blagodat biti dovoljna i u najvećim potrebama, u najvećoj nevolji. Hristos će uvek biti vaša pomoć ukoliko budete prihvatili Njegovu blagodat. (R&H, 16. jun 1896)

7. Subota, 17.05.2014.

ZA DANAŠNJE POTREBE

»I dokle trajaju dani tvoji, trajaće i snaga tvoja!« (5. Mojsijeva 33,25)

Nije nam dato obećanje da će nam snaga koju imamo danas poslužiti u budućim nevoljama, da će očekivane buduće nevolje biti već danas rešene, čak i pre nego što se pojave. Mi možemo, ako budemo

hodili u veri, očekivati snagu i pomoć tek kada to okolnosti budu zahtevale. Mi živimo verom, a ne gledanjem. Gospod je odredio da tražimo upravo ono što nam je potrebno. Blagodat za sutra neće nam biti data danas. Čovekova potreba je Božja prilika... Božja blagodat se nikada ne daje da bi bila rasipana, pogrešno primenjena ili zloupotrebljena, ili da bi bila ostavljena da zarđa od neupotrebe...

Dok budete nosili svakodnevne odgovornosti u ljubavi i u strahu Božjemu, kao poslušna deca koja hode u svoj poniznosti uma svojega, Bog će vam dati snage i mudrosti da savladate sve teške okolnosti...

Iz dana u dan mi treba da se držimo u blizini Izvora svoje snage i kada neprijatelj navali kao reka, Duh Gospodnji podignuće zastavu nasuprot njemu. Mi se možemo osloniti na Božje obećanje da ćemo dobiti snagu koja odgovara potrebama jednoga dana. Mi možemo s poverenjem gledati u budućnost jedino u snazi koja nam je data za sadašnje potrebe... Nemojte se unapred brinuti za budućnost. Danas je dan kada nam je pomoć neophodna! (HC 125)

Mnogi se opterećuju predviđanjem budućih nevolja. Stalno pokušavaju da danas nose sutrašnje terete. Otuda veliki deo njihovih nevolja nije stvaran, već samo zamišljen. Takvima Isus ne nudi nikakve zalihe snage. On obećava svoju blagodat samo za danas! On nas poziva da se ne opterećujemo sutrašnjim brigama i nevoljama...

Gospod zahteva od nas da obavimo današnje dužnosti i da izdržimo današnje nevolje. Danas treba da se trudimo da nikoga ne uvredimo ni rečju ni delom. Danas treba da slavimo i hvalimo Gospoda. Pokazujući živu veru, mi danas treba da pobedimo neprijatelja. Danas treba da tražimo Gospoda, odlučni da se nećemo smiriti dok ne osetimo Njegovu prisutnost. Treba da stražimo, da radimo i da se molimo kao da je ovo poslednji dan koji nam je poklonjen. Kako bi daleko ozbiljniji postao naš život kada bismo tako činili! Kako bismo pažljivo sledili Isusa u svim svojim rečima i delima! (5T 200)

24.05.2014.

POKAZUJE PUT

»Da bi nam pokazao Gospod Bog tvoj put kojim ćemo ići i šta ćemo raditi.« (Jeremija 42,3)

Razmišljanje o lepoti, dobroti, milosti i ljubavi Isusa Hrista jača naše mentalne i moralne snage, i dok se naš um privikava da čini dela Hristova, dok se trudimo da budemo Njegova poslušna deca, prelazi nam u naviku da pitamo: Da li je ovo put Gospodnji? Da li bi Isusu bilo ugodno da ovo učinim? ...

Mnogima je neophodno da unesu odlučne promene u način svog razmišljanja i ponašanja, ukoliko žele da ugone Isusu. Vrlo retko mi smo u stanju da svoje grehe sagledamo u tako strašnoj svetlosti kao što Bog to može. Mnogi su se privikli da idu grešnim putevima i njihova srca su otvrdnula pod uticajem Sotonine sile...

Ali, kada se uz pomoć Božje sile i blagodatno odlučno usprotive Sotoninim kušanjima, misli im postaju jasne, a srce i savest, izloženi uticaju Božjega Duha, bude se iz stanja neosetljivosti, pa greh počinje da izgleda onakav kakav zaista jeste – prekomerno grešan. (SDA BC 3, 1150)

Svako delo poslušnosti Hristu, svako delo samoodricanja Njega radi, svaka nevolja hrabro podnesena, svaka pobeda nad iskušenjem predstavljaju korak na putu prema slavi i konačnoj pobedi. Ako iza-beremo Hrista za svog vodiča, On će nas voditi sigurnim putem. Ni najveći grešnik neće morati da zaluta. Nijedna duša koja drhteći traži stazu, neće morati da promaši put obasjan čistim i svetim videlom. Iako je staza uska, tako sveta da se na njoj ne može trpeti greh, ipak je pristup njoj omogućen svima, tako da nijedan koji sumnja i strepi ne treba da kaže: »Bog ne mari za mene!«...

Duž celog strmog puta koji vodi u večni život nalaze se izvori radosti za osvežavanje umornih. Oni koji idu putem mudrosti, i u nevolji su radosni, jer Onaj kojega ljubi duša njihova, iako nevidljiv, ide pored njih. Na svakom koraku uzbrdo oni sve jasnije osećaju dodir Njegove ruke; pri svakom koraku, sve blistaviji zraci slave Nevidljivoga padaju na njihov put; a njihove pesme hvale, dostižući sve više tonove, uzdižu se prema Nebu da bi se sjedinile s pesmama

anđela pred prestolom. »A put je pravednički kao svetlo videlo koje sve većma svetli dok ne bude pravi dan.« (Priče 4,18) (MB 140. 141)

31.05.2014.

SNAGA U OBEĆANJIMA

»Da ne budete lenjivi, nego da se ugledate na one koji verom i trpljenjem dobijaju obećanja.« (Jevrejima 6,12)

Moramo se čvrsto držati Božje Reči. Nama su potrebne njene opomene i njena ohrabrenja, njene pretnje i njena obećanja. (5T 198)

Pisma se moraju primati kao Božja poruka upućena nama, ne samo napisana, već i izgovorena. Kada su nevoljnici dolazili Hristu, On nije gledao samo one koji su tražili pomoć, već i sve koji će tokom mnogih stoleća dolaziti k Njemu s istim potrebama i s istom verom. Kada je rekao oduzetome: »Ne boj se, sinko, opraštaju ti se gresi tvoji!« (Matej 9,2)... govorio je i drugim nevoljnicima, opterećenima grehom, koji će potražiti Njegovu pomoć. Tako je i sa svim obećanjima Božje Reči. Preko njih, On se obraća svima nama pojedinačno, govoreći nam isto tako neposredno kao da možemo čuti Njegov glas. Upravo nam je preko tih obećanja Hristos davao svoju blagodat i svoju snagu. Ona su lišće s drveta koje služi »za isceljenje narodima« (Otkrivenje 22,2). Ako se prime i prihvate, postaće snaga karaktera, nadahnuće i potpora u životu. Ništa drugo ne bi moglo imati tu isceljuću moć. (MH 122)

Bog voli svoja stvorenja ljubavljvu koja je istovremeno i nežna i snažna. On je proglasio zakone prirode, ali Njegovi zakoni nisu neka samovoljna ograničenja. Svako »ne čini«, bilo da se nalazi u moralnom ili u fizičkom zakonu, sadrži ili podrazumeva obećanje. Ako ga poslušamo, blagoslov će pratiti naše korake; ako ga prekršimo, posledica će biti opasnost ili nesreća. Božji zakoni treba da dovedu Njegov narod bliže Njemu. On će svoj narod izbaviti od zla i voditi ga prema dobru, ukoliko narod želi da bude vođen, ali ga nikada neće primoravati. (5T 445)

Mi smo zaista suviše maloverni! O, kako bih volela da mogu navesti naše vernike da pokažu veru u Boga! Nije potrebno da misle da

pokazati veru znači biti doveden u neko stanje dubokog uzbuđenja. Sve što treba da učine jeste da veruju Božjoj Reči, isto onako kao što veruju jedni drugima na reč. On je rekao i On će ispuniti svoju Reč! Spokojno se oslonite na Njegova obećanja, jer On zaista misli ono što kaže! Recite: On mi se obratio preko svoje Reči, i On će **ispuniti svako** obećanje koje je dao! Nemojte biti nestrpljivi. Imajte poverenja. Božja Reč je istinita. Ponašajte se tako da svojim postupcima pokazujete da se u Reč našeg nebeskog Oca može verovati! (1SM 83. 84)

7.06.2014.

ZA SKROMNE I PONIZNE

»Ponizite se, dakle, pod silnu ruku Božju, da vas povisi kada dođe vreme.« (1. Petrova 5,6)

Poniziti se ne znači da treba da zaostanemo u intelektualnom pogledu, da odbacimo želju za napredovanjem, da se kukavički ponašamo u životu, da izbegavamo odgovornosti plašeći se da ih nećemo ispešno nositi. Istinska poniznost ispunjava Božje namere oslanjajući se na Njegovu snagu.

Bog sam bira preko koga će delovati. On ponekad izabira najskromnije oruđe da preko njega obavi najveće delo, jer se Njegova snaga najbolje pokazuje u nemoći čoveka. Mi imamo svoja merila i po njima proglašavamo da je nešto veliko, a nešto malo; ali, Bog ne ocenjuje po našim pravilima. Mi ne smemo misliti da ono što je veliko u našim očima mora biti veliko i u Božjim očima; ili da ono što je malo nama, mora biti malo i za Njega. (COL 363. 364)

Svako hvalisanje nekim našim zaslugama je neumesno... Nagrada se ne stiče delima, da se niko ne bi hvalisao; sve je zasluga blagodati...

Nema prave religije u krunisanju samoga sebe. Onaj kojemu je cilj proslavljanje samoga sebe ustanoviće da je lišen upravo one blagodati koja bi ga učinila uspešnim u Hristovoj službi. Kada god se pojavi oholost i samodopadnost, delo trpi...

Hrišćanin koji je hrišćanin u svom privatnom životu, u svakodnevnom predanju samoga sebe, u iskrenosti namera, u čistoti misli, u krotkosti kada je izložen izazovima, u veri i pobožnosti, u vernosti

u onome što se smatra nevažnim, hrišćanin koji u svom domaćem životu pokazuje Hristov karakter – takav može u Božjim očima biti mnogo dragoceniji od u svetu priznatog misionara ili mučenika...

Tajnu uspeha ne treba da tražimo ni u svom obrazovanju, ni u položaju, ni u svom broju ili poverenim talantima, a ni u volji čoveka. Kada osećamo svoju nemoć, treba da razmišljamo o Hristu, i u Njemu koji je snaga svake snage, misao svake misli, voljan i poslušan radnik zadobijaće pobedu za pobedom... Blagoslovena će biti nagrada blagodati onima koji su radili za Gospoda u jednostavnosti svoje vere i ljubavi. (COL 401-404)

14.06.2014.

DA SE MOŽEMO POKAZATI

»Pravedniku je bolje nego bližnjemu njegovu, a bezbožnike zavodi put njihov.« (Priče 12,26)

Gospod očekuje od svojih slugu da nadmaše bližnje u životu i karakteru. On je sve sposobnosti stavio na raspolaganje onima koji mu služe. Celi svemir smatra hrišćanina čovekom koji se bori da pobeđi, koji trči trku koja mu je određena da bi stekao nagradu, nepropadljivi venac; međutim, ako onaj koji tvrdi da sledi Hrista jasno ne pokaže da su njegove pobude u tom velikom takmičenju, u kojemu sve može da se zadobije ili sve da se izgubi, uzvišenije od pobuda sveta, on nikada neće biti pobednik. On se zato mora poslužiti svakom sposobnošću koja mu je poverena da bi mogao pobeđiti svet, telo i đavola snagom Svetoga Duha, blagodaću koja mu je obilno data...

Oni koji bi želeli da pobeđe treba da razmotre i izračunaju cenu spasenja. Snažne ljudske strasti se moraju suzbiti; nezavisna volja se mora dovesti u pokornost Hristu. Hrišćanin će morati da shvati da ne pripada sebi. On će morati da se odupre iskušenjima, da bije bitke protiv svojih sklonosti, jer Gospod neće moći da prihvati nikakvu polovičnu službu. Licemerje je odvratno Bogu. Hristov sledbenik mora da hodi u veri, kao da vidi Onoga koji je nevidljiv. Hristos će biti njegovo najveće blago; biće mu sve u svemu.

Ovo iskustvo je vrlo bitno za one koji se zovu Hristovim imenom, jer njegov uticaj prožima celo ponašanje, posvećuje uticaj

hrišćaninovog života na bližnje. Poslovne veze i međusobni odnosi hrišćanina i ljudi ovoga sveta biće posvećeni Hristovom blagodaću; i gde god da se on nađe, stvoriće se određena moralna atmosfera koja će širiti uticaj na dobro, jer će on udisati duh svoga Učitelja.

Onaj koji je stekao um Hristov zna da je za njega jedino sigurno ponašanje da se drži u Isusovoj blizini, da sledi videlo života. On neće prihvatati posao ili se upuštati u poslovne poduhvate koji bi ga ometali u dostizanju savršenstva hrišćanskog karaktera... »Jer se nikakav vojnik ne zapleće u trgovine ovoga sveta da ugodí vojvodi.« (2. Timotiju 2,4) (R&H, 16. jun 1896)

21.06.2014.

MOĆ DA UZDRMAMO SVET

»U reči istine, u sili Božjoj, s oružjem pravde i na desno i na levo.« (2. Korinćanima 6,7)

Nalog koji im je Hristos dao, učenici su ispunili. Kada su ti glasnici krsta krenuli da objave evanđelje, došlo je do otkrivenja Božje slave, kakvo nikada pre toga nisu videle oči smrtnoga čoveka. Uz saradnju sa božanskim Duhom, apostoli su obavili delo koje je uzdrimalo svet. U toku jednog jedinog naraštaja evanđelje je bilo objavljeno svim narodima.

Slavni rezultati pratili su službu izabranih Hristovih apostola. Na početku svoje službe neki od njih bili su neobrazovani ljudi, ali je njihovo posvećenje delu Učitelja bilo neograničeno, i uz pomoć Njegovih pouka oni su se pripremili za veliko delo koje im je bilo povereno. Blagodat i istina vladali su u njihovom srcu, nadahnjujući njihove pobude i usmeravajući njihovo delovanje. Njihov život bio je skriven s Hristom u Bogu; sebe su izgubili iz vida, uronjeni u dubine beskrajne ljubavi... Isus Hristos, mudrost i sila Božja, to su bile teme svakog razgovora... I dok su objavljivali Hristovo savršenstvo, vaskrsloga Spasitelja, njihove reči pokretale su srca, i ljudi žene bili su zadobijani za evanđelje. Mnoštvo, koje se rugalo Spasiteljevom imenu i preziralo Njegovu moć, sada je sebe proglašavalo učenicima Raspetoga.

Učenici nisu u sopstvenoj snazi obavili svoju misiju, već u snazi živoga Boga... Svest o odgovornosti koja ih je ispunjavala pročišćavala je i bogatila njihovo iskustvo; nebeska blagodat se pokazivala u osvajanjima koja su postizali za Hrista. Svojom svemoćnom snagom Bog je radio preko njih da evanđelju osigura pobjedu. (AA 593-595)

Kao što je nekada slao svoje učenike, Hristos i danas šalje vernike svoje Crkve. Ista snaga koju su imali apostoli, stoji i njima na raspolaganju. Ako Boga budu učinili svojom snagom, On će raditi zajedno s njima, i njihov rad neće biti uzaludan. I zato neka svaki od njih shvati da je rad u koji su uključeni rad na koji je Gospod stavio svoj pečat... On nas poziva da idemo napred, da govorimo reči koje nam je On dao, da osećamo Njegov sveti dodir na svojim usnama. (AA 599. 600)

28.06.2014.

KAKO DA RASTEMO

»Nego napredujte u blagodati, i u poznanju Gospoda našega i spasa Isusa Hrista.« (2. Petrova 3,18)

Prednost je mladih da rastu u duhovnoj blagodati i znanju dok rastu u Isusu. Mi ćemo se sve bolje upoznavati sa Isusom ako s dubokim interesovanjem budemo proučavali Pisma, ako zatim budemo pošli putevima istine i pravednosti koji su nam u Njemu otkriveni. Oni koji istrajno rastu u blagodati, biće čvrsti u veri i stalno će napredovati.

U srcu svakog mladog čoveka koji je odlučio da postane učenik Isusa Hrista treba da se javi želja da dostigne najviši hrišćanski ideal, da bude Hristov saradnik. Ako sebi postavi cilj da bude u broju onih koji će se bez mane pojaviti pred Božjim prestolom, treba stalno da napreduje. Jedini način da ostane jak jeste da svakoga dana napreduje u duhovnom životu. Vera će jačati ako pobjeđuje svaki put kada se suoči sa sumnjama i preprekama. Istinsko posvećenje je progresivno. Ako želimo da napredujemo u blagodati i u poznavanju Isusa Hrista, treba da iskoristimo svaku prednost i svaku priliku da steknemo više znanja o životu i karakteru Isusa Hrista.

Vera u Isusa će rasti ako se budemo bolje upoznali sa svojim Otkupiteljem tako što ćemo razmišljati o Njegovom bezgrešnom životu i o Njegovoj beskrajnoj ljubavi. Najveću moguću sramotu nanosimo Bogu ako govorimo da smo Njegovi učenici iako se udaljimo od Njega, iako se ne hranimo niti krepimo Njegovim Svetim Duhom. Kada rastemo u blagodati, mi ćemo uživati da prisustvuemo verskim sastancima i da pred vernicima radosno svedočimo o Hristovoj ljubavi. Bog svojom blagodaću može umudriti mladog čoveka, može i deci dati znanja i iskustva. Oni svakoga dana mogu da rastu u blagodati. (MYP 122. 123)

Sve dok svoj pogled budemo upravljali na Začetnika i Svršitelja svoje vere, bićemo sigurni. Ali, naša ljubav mora pripadati onome što je gore, a ne onome što je na Zemlji. Verom se moramo uzdizati sve više i više u dostizanju Hristovih vrlina. Razmišljajući svakodnevno o Njegovoj nenadmašnoj privlačnosti, izrastaćemo sve više u Njegovo slavno obličje. I dok tako budemo živeli u zajedništvu s Nebom, uzalud će Sotona bacati svoje mreže da nas uhvati. (MYP 111)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu